

(దశాబ్దాల క్రిందటి తెలుగు వారి జీవన విధానాలకు అద్దం పట్టిన సరదా కబుర్ల సమాహారం)

69

(2' ఆగస్టు 68, ఆంధ్రప్రభ దినపత్రికలో ప్రచురితం)

జంటనగరాలలో నివసించే ప్రజలకు వారి నిత్యజీవితంలో నగరానికి సంబంధించిన అనేక ఉపమానాలు దొర్లుతూ వుంటాయి. అవి నిజానికి ఇతరులకు అంతగా అర్థం కాకపోయినా, అక్కడి వారికెంతో చక్కగా అతుకుతాయి.

మొన్న ఒకాయన భోజనం చేస్తూ, మజ్జిగదాకా వచ్చి కేకపట్టాడు. ఆవిడ మజ్జిగ చిలకరిస్తూ, ఆడబడుచుతోనో, ఎవరితోనో, మాట్లాడుతూ "వస్తున్నా" అంది. ఆ యజమాని కంచంలో వదిలేసిన కూరముక్కలన్నీ తిన్నాడు. అప్పటికీ మజ్జిగ రాలేదు.

అప్పుడన్నాడు: "మజ్జిగ దగ్గరి కొచ్చేటప్పటికి రైలుబండి సికింద్రాబాద్ వచ్చి ఆగిపోయినట్లు ఆగిపోతుంది వడ్డన. మజ్జిగ మెతుకులు రెండు నోట్లో వేసుకుని లేచిపోవడమేగదా అనిపిస్తుంది. కానీ ఆ కాస్తకే ఆలస్యం.

కొందరు ప్రయాణికులు నాంపల్లి ఎప్పటికీ చేరతామోననుకుంటూ, సికింద్రాబాద్లోనే దిగిపోతూ వుంటారు. మజ్జిగ మానేసి నేనూ అలాగే లేచిపోవాలనుకుంటా.. " ఇంతలో 'తెస్తున్నా' అనే కేక వినిపడుతుంది.

కంచంలో మజ్జిగ - ఖైరతాబాద్ స్టేషన్

"కేకలతో ఏం లాభం? కాసిని కంచంలో పోస్తే - ఖైరతాబాద్ చేరినట్లన్నా అవుతుంది" అంటాడాయన. ఈ సంభాషణ రైల్లో ప్రయాణం చేసి, సికింద్రాబాదు స్టేషనులో ఆవలిస్తూ కూర్చునేవాళ్ళకు బాగా అర్థం అవుతుంది.

మా బంధువుల్లో ఒకరింటికి పగలల్లా ఎవరో ఇద్దరు ముగ్గురు ఇల్లాళ్ళు వచ్చి సాయింత్రం అయిదుగంటలదాకా కాలక్షేపం చేసి వెడుతూంటారు. ఈ యింటి యజమానురాలు వారికేదో బోధించి పంపుతూ వుంటుంది.

ఇటీవల రాత్రి భోజనాలైన తరువాత కూడా దగ్గరలో వున్న ఇల్లాళ్ళు వచ్చి వరండాలో కూర్చుని కబుర్లు చెప్పడం ప్రారంభించారు. ఆ ఇంటి యజమానురాలు తప్పనిసరిగా వెళ్ళి వాళ్ళతో మాటాడటం జరుగుతోంది.

ఒకరోజున పదిగంటలదాకా వారితో మాట్లాడి పంపి, కుర్చీలన్నీ లోపల వేసుకుంటుండా గృహిణి. భర్త లోపలనుంచి వచ్చి "రాత్రి కళాశాలకూడా స్టాపించావు? బాగానే వుంది. ప్రిన్సిపాల్ కం ప్యూన్ పదవి నిర్వహిస్తున్నావన్నమాట? ఇవ్యాళ బజారు ధర్మి గురించి నువ్వొచ్చిన లెక్చర్ బాగుంది" అన్నాడు.

"ఏదోలండి డిగ్రీలు లేని ప్రాఫెసర్లు - గ్రాంటులు లేని కాలేజీలు... మీ దయవల్ల బిల్డింగ్ ఫ్రీ" అన్నదామె నవ్వుతూ.

ఒక యువకుడు మిత్రుణ్ణి కలుసుకుని, "ఏం బ్రదర్? మొన్న మీ నాన్నగారు చెప్పారు ఆయన తెచ్చిన సంబంధం వడ్డన్నావట. నువ్వెవరినో ప్రేమిస్తున్నావట. ఎంతదూరం వచ్చింది కథ" అని అడిగాడు.

దానికి ఆ మిత్రుడు వెంటనే ఇలా అన్నాడు" "అప్పుడే ఎక్కడరా బ్రదర్? ఆలోచన మాత్రం వచ్చింది. ఇంకా ఫలక్నామ్కూ, తిరుమలగిరికీ మధ్య వున్నంత దూరం వుంది.

జేబులో చెయ్యి - కుందేటి చెవ్వు

"ఉభయులం ముందుకు నడిచి పోవాలి. ఏ పబ్లిక్ పార్కు దగ్గర్లో కలుసుకోవాలి. అప్పుడుగానీ అసలు సంగతి తేలదు. ఆడపిల్లలతో వ్యవహారాలు వారి అనుగ్రహాల మీద ఆధారపడి వుంటాయిగదా?" అన్నాడు. షర్టు జేబులోకి చేతివేళ్ళు నాలుగూ పోనిచ్చి బయటవున్న బొటన వ్రేలును కుందేటి చెవ్వులాగా ఆడిస్తూ.

"అసలా అమ్మాయిని గురించి నీ అభిప్రాయమేమిటి? ఆమెలో ప్రత్యేకతలేమైనా వున్నాయా?" అని మిత్రుడు ప్రశ్నించాడు.

"ఆమెను అర్థంచేసుకోవాలంటే చాలా ఉన్నత స్థాయిలో చూడాలి. రాత్రిపూట నౌబత్పహాడ్ ఎక్కి హుస్సేన్సాగర్ అందం చూచినట్లు, చూడాలి. సామాన్య దృష్టితో ఆ అందాలు, ఆ తీవ్ర దర్శించడం కష్టం" అన్నాడా ప్రేమికుడు.

"అందం మాట సరే? ఆవిడతో కాపురం ఎలా వుంటుందని నీ ఊహ?" అని ప్రశ్నించాడు మిత్రుడు.

"కాపరానికేం... రాత్రిపూట వెన్నెల్లో టాంక్బండ్ మీద స్కూటర్లాగా పరుగెత్తుతుంది" అని ఆ ప్రేమికుడు ఎంతో సంబరపడ్డాడు.

మొన్న ఒక ఇంటికి వెళ్ళాను. ఆ ఇంటి యజమాని భార్యను పిలిచి కాఫీ తెమ్మన్నాడు. ఒక పావుగంట తర్వాత ఉడకపట్టి వున్న కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చింది. తర్వాత ఆవిడ వీణ తీసుకుని తలుపు వెనుకగా కూర్చుని "నగుమోము" పాట ప్రారంభించింది. ఆ గానంలో మేమిద్దరం మాట్లాడుకోవడం అసంభవమని గ్రహించి మౌనంగా కూర్చున్నాం.

రవీంద్రభారతిలో - రాగసుధ

ఒక అరగంట ఆమె గానరసం వలకబోసి, అలసిపోయినట్లుగా ఆగింది కొంచెంసేపు.

అప్పుడా యజమాని ఆవిణ్ణి పిలిచి "ఇలా ఒక్కొక్కరికీ నీ పాట మాధుర్యం తెలియజేయడం కష్టం. రెండు నెలలు కొంచెం ఆగు మిత్రులందర్నీ పిలిచి రవీంద్రభారతిలో పాటకచేరి ఏర్పాటు చేస్తాను ఒక్కసారిగా అభినందనల వర్షం కురుస్తుంది. కావాలంటే ఒక చీఫ్ గెస్టును కూడా పిలుస్తాను. తలుపు చాటు పాటలతో ఏం సంతృప్తి కలుగుతుంది?" అన్నాడు.

"ఆ పిలిచేది ఏ మంత్రిగారినో పిలవండి. ఫోటోలన్నా తీస్తారు" అన్నదామె.

"అలాగే... అలాగే" అని ఆయన నా వంక చూచి, "బాణీలన్నారుగా? ఈమెగారు ఈమని వెంకటశాస్త్రిగారి ఏకలవ్య శిష్యురాలు. ఏమనుకున్నారు?" అన్నాడు.

"నేనేమీ అనుకోలేదు. రవీంద్రభారతిలో కచేరీ ఏర్పాటు చేస్తారన్నారుగా అప్పుడు తప్పకుండా వస్తాను. తమరు కార్డు పంపడం మరచిపోకండి" అన్నాను ఆ వీణాధరి గానానికి భర్త ఆశయాలకూ సంతోషిస్తూ తిరిగివచ్చాను.

మొన్నటి ఆదివారం సుడిగుండాల సినిమా చూడాలని వెళ్ళాను. అక్కడ ఎంతోమంది స్త్రీలు క్యూలో నిలబడి వున్నారు. ఎరుగున్నవారిద్దరు దగ్గరగా నుంచోటం తటస్థించింది. వారు సంభాషణల్లోకి దిగారు. అందులో ఒకామె అంటోంది: "నీకేమమ్మా అదృష్టవంతురాలవు సైఫాబాద్ పుట్టిల్లు, సైదాబాద్ అత్తవారిల్లా.." అని.

"ఇక్కడ బస్సులు దొరకటం ఎంత కష్టం. సైదాబాద్ వెళ్ళేలోపల బయటివూళ్ళ బస్సు లెక్కి అరవైమైళ్ళు వెళ్ళవచ్చు. కాకపోతే వూళ్ళో పుట్టిల్లని ఆశ. పోనంటే ఒకటి వుంది గనుక అందులోనే మాత్రం, పితృ ధ్యానం, గానం చేస్తూ వుంటాను. టెలివిజన్ వస్తే అమ్మను చూస్తూ అన్నిపనులూ చేసుకోవచ్చు" అన్నదామె.

మూసీ తీరం - ప్రేమికుల కాశీ

జంటనగరాలలో యువకులు కొందరు ఆదివారం నాడు అన్ని ప్రాంతాలకూ వెళ్ళి వస్తూంటారు ఇప్పుడు స్కూటర్లు కూడా వచ్చాయి కనుక, ప్రయాణాలు జంటలుగా చేసి అవకాశం వచ్చింది.

అందులో ఒక యువకుడి గీతం వ్రాసి ఒక అమ్మాయికి పంపాడట -

నింబోలీ అడ్డలోన

నిరుడనగా నిన్నుచూస్తే,

బడే సావిడి ప్రక్క సందులో

పలకరించాలని చూచి -

భయమేసి పారిపోతి...

నయాపూల్ వంతెనమీద

నవ్వుతూ నీ వెదురోస్తే

కోపం రువ్వుతూ పోయావెందుకూ?

కాలేజీకి వచ్చిపోయే

కళ్ళతో నిన్ను వెతికి..

జపం చేస్తున్నానింతకాలం!

ఈ యాచనలింకెంతకాలం?

ఈ భాగ్యనగరంలో ప్రణయగానాలు వెలువడటంలో ఆశ్చర్యంలేదు. ప్రణయంలో నుంచి వెలువడిన గతమిది. మూసీ కల్పించిన గాధనుంచీ వుదయించింది హైదరాబాదు.

మూసీనది ప్రేమికులకు కాశీవంటిదంటే ఆశ్చర్యం లేదు.

Post your comments